Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 12 Březen 2015 22:29

Do 41. ročníku trampské literární soutěže **Trapsavec** přispělo rovných 100 autorů a autorek. Poslali celkem 235 příspěvků, z toho 141 básní a 94 prozaických dílek. V současnosti se jimi probírá porota letošního ročníku. Slavnostní oheň s vyhlášením výsledků proběhne v tradičním termínu na konci měsíce května. Do té doby se budeme stále věnovat příspěvkům z uplynulých ročníků.
A dnešní povídka je víceméně věnována porotcům, respektive tomu co vše by se mohlo stát… Báseň míří do jara, které se už pomalu začíná probouzet.
Příjemné čtení ***První jarní*** Schouleni před deštěm v kapucích zdrbaných
pomalu mizeli pěšourem do ráje.
Jak já jim záviděl flekatej ármyfrak,
skupinkám čundráků na milost vydaných
samotám nádraží, ze kterých odjel vlak. Pod krempou širáku ukrytý za stíny
tak jako každý rok, když jaro uzraje,
ošlapat koleje půlkrokem baletním.
Trochu se trmácet, bejt cejtit od špíny,
nepřestat děkovat, že dneska patřím k nim. **Petr Dolyk Doležal** ***Komu není rady, tomu není pomoci*** Do služebny obvodního policejního oddělení prosvítalo skrz okno červnové slunce a policejní komisař Mojmír Kvíčala, opřen v křesle, popoháněl očima hodinové ručičky do polohy za pět minut půl čtvrté a všeobecně rozjímal. Víkend, Berounka, hospoda.
Když se do služebny vřítil nadstrážmistr Šoufek, lekl se tak, že z křesla málem spadl.
„Šoufek, sakra, co vás na tý škole učí“, zařval na podřízeného, když se mu srdeční tep konečně ustálil na přijatelné úrovni.
„Promiňte, pane komisaři, ale staly se vraždy“, zadýchaný Šoufek zamával na Kvíčalu hromadou papírů.
„Výborně, Šoufek. Předejte to na direkci a mě už s tím dneska neotravujte.“
„Ale pane komisaři, ono to strašně spěchá.“
Komisař se ušklíbl.
„A pročpak? Utekly by vám snad mrtvoly, nebo co?“
Nadstrážmistr Šoufek se na chvíli zarazil a pak důstojně pokračoval:
„To ne, pane komisaři, ale případ nesnese odkladu.“
To jsou výrazy, pomyslel si Kvíčala. Nesnese odkladu. Inu, nová doba. Pak se podíval na ambiciózního nadstrážmistra.
„Tak dobře, Šoufek, ale varuju vás. Jak začnete blbnout, tak s váma vyrazím dveře.“
„Děkuji, pane komisaři. Všechno to začalo před osmnácti lety…“.
„Vypadněte, Šoufek. Okamžitě vypadněte,“ rozběsnil se Kvíčala,“před osmnácti lety jste ještě tahal po dvoře kačera na kšandě.“
„Já vím, pane komisaři, ale o víkendu jsem se hrabal v archívu ….“
Kvíčala opět nenechal svého podřízeného domluvit:
„Šoufek, o víkendu máte dělat něco úplně jiného, než hrabat se v archívu. Co na to říká vaše děvče?“
„Já ještě nemám děvče,“ začervenal se nadstrážmistr.
„A když se budete, Šoufek, o víkendu hrabat jenom v archívu, tak ho ani mít nebudete.“
Nadstrážmistr nasadil prosebný výraz.
„Pane komisaři, je to opravdu důležité a za chvíli může být pozdě. Ten případ bude za dva roky promlčený.“

Komisař mlčky pokynul a nadstrážmistr spustil:
„Před osmnácti lety se stalo několik vražd po celé republice a já zjistil, že mají některé společné rysy.“
Kvíčala cosi napsal na malý papírek a podal ho nadstrážmistrovi.
„Šoufek, tohle je číslo na mojí neteř. Ta má některé společné rysy s Marilyn Monroe a vysloveně zbožňuje uniformy. Po zbytek dne máte volno.“
Komisař se sklonil k papírům na stole a chvíli předstíral práci.
Když vzhlédl zpátky ke dveřím, nadstrážmistr byl stále na svém místě.
„Na co ještě čekáte? Jděte!“
„Víte, pane komisaři, ono je toho víc.“
„Jak víc?“
„Zjistil jsem, že všechny ty oběti se mezi sebou znaly. Všechny ty oběti totiž byly trempové.“
Komisař si povzdechl.
„Šoufek, před osmnácti lety jsem taky trempoval a garantuju vám, že všichni jsme se opravdu neznali. Jestli je to všechno, tak můžete jít.“
„Není, pane komisaři. Všichni byli zabiti stejným způsobem. Bodnuti přímo do srdce.“
Komisař se zarazil.
„Bodnutí do srdce? A zbraň?“
Nadstrážmistr v duchu zajásal, že se mu konečně podařilo komisaře zaujmout.
„Nějaká kulatá a špičatá věc. A to ještě není všechno.“
„Musím uznat, Šoufek, že jste si dal práci, ale je to už osmnáct let a vy neznáte ani motiv.“
„Když já, pane komisaři, ten motiv asi znám. Jak jsem se hrabal v tom archívu ….“
Komisař Kvíčala popuzeně zafuněl.
„… tak jsem zjistil, že všechny oběti působily několik let jako porotci v jedné trempské soutěži.“
Komisař temně mlčel.
„No, a podle pravidel té soutěže rozhodovali porotci o literárních pokusech soutěžících ….“
„Šoufek,“ zarazil ho prudce komisař, „tu soutěž dobře znám a vy zjevně blábolíte.“
A mnohem vlídněji pokračoval:
„Moje neteř je rozvedená a má vlastní garsonku. Nic lepšího si snad ani nemůžete přát.“
Ale nadstrážmistr jako by ho neslyšel:
„A já se dostal až k původním pořadatelům a mám od nich seznam tehdejších neúspěšných autorů.“
Nadstrážmistr radostně mával několika listy papíru a komisař se zatvářil velice smutně.
„Šoufek, už skoro před hodinou jsem vám dal volno a vy tu pořád ještě blbnete. Proč?“
„Už jenom chvilku, pane komisaři, jenom tu porovnám těch pár seznámků a máme ho.“
Nadstrážmistr projížděl seznamy a komisař se tvářil čím dál smutněji.“
„Šoufek, a co ta zbraň?“
Nadstrážmistr ani nezvedl oči od seznamu a prohodil:
„Nikdy se na ní nepřišlo, ale mělo se za to, že je to nějaký nástroj z tuhodolu.“
„Z tuhodolu?“
„Jo, z tuhodolu. V každé ráně se našlo stopové množství grafitu.“
Nadstrážmistr došel v seznamech až k poslednímu jménu, zarazil se a zvedl oči směrem ke komisaři.
„Přesně tak, Šoufek,“ pronesl tiše komisař, „já vás varoval hned na začátku.“
Na všech seznamech, úplně dole, bylo napsáno:
Mojmír Kvíčala, přezdívaný Kolombo, nula bodů.

Nadstrážmistr prudce hmátl k pasu pro pistoli, ale došlo mu, že ji i s opaskem odložil v šatně. Vrhl se tedy ke dveřím, ale ty byly zamčené.
„Šoufek, Šoufek. O vaše zdraví jsem chtěl pečovat. Ženskou jsem vám sehnal. Krev mojí krve. Volno jsem vám na to dal a vy teď tohle.“
Policejní komisař Mojmír Kvíčala se zvedl a pomalým krokem se blížil k vyděšenému nadstrážmistrovi. Ani on u sebe neměl svou služební zbraň.

Jen v pravé ruce pevně svíral dlouhou tužku, s černým a především velmi ostrým, grafitovým hrotem. **Petr Harmonika Soldát**